

El misteri de la nit de Halloween a Sant Roc

En un petit poble anomenat Sant Roc, amagat entre les muntanyes de Catalunya, les nits de tardor sempre eren fredes i silencioses. Però hi havia una nit de l'any que era diferent: la nit de Halloween. Els carrers empedrats es tornaven plens de llums tremoloses de carabasses, i els nens es disfressaven de fantasmes, bruixes i monstres, anant de porta en porta per demanar caramels.

L'Àlex, en Pau i la Mar, tres amics inseparables, esperaven amb impaciència aquesta nit cada any. Enguany, però, el Halloween prometia ser més misteriós que mai. Un vell rumor corria entre els habitants de Sant Roc: la Torre de la Bruixa, una antiga torre de pedra abandonada als afores del poble, estava maleïda. Es deia que una bruixa que havia viscut allà segles enrere tornava cada Halloween per espantar els qui s'atrevien a acostar-s'hi.

— Això són només històries per espantar nens petits —va dir l'Àlex amb un somriure mentre es col·locava la seva capa de vampir—. Ningú ha vist mai res.

— Però la meva àvia va dir que va sentir uns crits l'any passat! —va replicar en Pau, disfressat de zombi—. I diuen que cada vegada que algú entra a la torre, sent sorolls estranys...

— A mi em sembla emocionant! —va exclamar la Mar, amb la seva disfressa de fantasma, tota coberta amb una manta blanca—. Què us sembla si anem aquesta nit després de recollir caramels? Només per veure què hi ha.

Els altres dos es van mirar, mig espantats, però l'emoció els va guanyar. Després d'una llarga nit de disfresses i caramels, quan les campanes de l'església van tocar la mitjanit, els tres amics van decidir anar cap a la Torre de la Bruixa. El camí que hi duia estava ple de fulles seques que cruixien sota els seus peus, i la llum de la lluna il·luminava just prou per veure-hi.

Quan van arribar a la torre, la porta vella de fusta estava entreoberta, grinyolant suaument amb el vent. L'Àlex, que volia demostrar que no tenia por, va empènyer la porta del tot.

— Veieu? No hi ha res de por aquí. Només una torre vella i... —De sobte, un soroll fort va ressonar dins. Semblava com si alguna cosa hagués caigut.

— Què ha estat això? —va preguntar en Pau, amb la cara blanca com la seva disfressa de zombi.

Van decidir entrar, tot i els nervis. L'interior de la torre estava ple de pols i teixits de teranyines. A mesura que pujava l'escala, l'Àlex va notar un vent fred que bufava des d'un racó.

— Segur que és només el vent... —va murmurar, però el seu cor batega va ràpidament.

Quan van arribar a la part superior de la torre, una sala gran i fosca els esperava. Tot era tranquil, fins que van veure una ombra que es movia ràpidament per una cantonada.

— Algú hi és? —va cridar la Mar amb la seva veu tremolosa.

De sobte, una figura va aparèixer a la llum de la lluna. Era una dona alta amb una capa negra i un barret punxegut. Tenia uns ulls brillants i una rialla esgarrifosa.

— Així que heu vingut a veure la bruixa de la torre, eh? —va dir la figura amb una veu profunda.

Els tres amics es van quedar petrificats, però llavors, la figura es va començar a treure el barret i la capa. Era la Roser, l'àvia d'en Pau, que va esclatar a riure.

— Àvia! —va exclamar en Pau, tot confós—. Què estàs fent aquí?

— Us volia donar una petita sorpresa! —va dir la Roser amb un somriure divertit—. Fa anys que la gent del poble explica històries de la Torre de la Bruixa, i vaig pensar que seria divertit mantenir la tradició. A més, sé que sou uns valents, però també una mica tafaners.

L'Àlex, la Mar i en Pau es van quedar mirant l'àvia amb incredulitat, però de seguida van esclatar a riure tots junts.

— Ens has espantat de debò! —va dir l'Àlex, encara amb el cor accelerat.

— Bé, el Halloween és per espantar una mica, oi? —va respondre la Roser amb un somriure murri—. Però també és per divertir-se. Ara, per què no tornem al poble i acabem la nit amb una bona tassa de xocolata calenta?

I així, rient i parlant de la seva aventura, els tres amics i l'àvia van tornar cap al poble. Aquell Halloween a Sant Roc va ser el més emocionant que mai havien viscut, no per una maledicció real, sinó

per una sorpresa ben organitzada que va recordar-los que les millors aventures sovint venen acompanyades d’una mica d’humor.